

Студентське наукове товариство як явище соціальної комунікації

Нещодавно відбулося засідання Студентського наукового товариства філологічного факультету. Хоча захід можна назвати не таким офіційним словом. Це скоріше була зустріч людей, зацікавлених літературою. І саме на цій зустрічі я відкрила для себе нового письменника. Письменника «непоміченого покоління», який прагнув у своїй творчості до синтезу мистецтв, – Гайто Газданова. А допомогла мені в цьому п'ятикурсниця Любава Набатова, яка навчається на відділенні російської мови та літератури.

У чому ж полягає суть СНТ як явища соціальної комунікації? Перш за все це обмін інформацією, знаннями. Студентка прагнула розкрити музичний код художньої прози Г. Газданова, аналізуючи оповідання «Нищий», яке відноситься до пізньої творчості літератора, що тяжіє до екзистенціальних мотивів. Письменник, звертаючись до музики, а саме до «Болеро» Моріса Равеля, робить її невід'ємною складовою життя головного героя. Вона не просто звучить день-у-день, а стає фоном, що дає можливість жебракові існувати у своєму, чужому для оточуючих, світі – світі німоти і омертвіння почуттів.

Використовуючи «Болеро», Г. Газданов розробляє аудіальні екзистенціальні мотиви: ритмічна фігура, яка повторюється багато разів, створює емоційну напругу, увиразнює тему протидії героя суспільству. Сама ж Любава підсилила наше сприйняття й розуміння оповідання та ролі музики в ньому, ввімкнувши уривок із музичного твору.

Після виступу почалася дискусія, питання, поради, отже відбувалася одна із функцій комунікації – це зворотній зв'язок, реакція на почуте, побачене. Тобто присутні висловлювали свої думки, хотіли дізнатися про письменника більше. Цікавилися й особистістю самої Любави, чим вона планує займатися, чи вміє грати на музичному інструменті. Лунали пропозиції сумістити вивчення літературного твору з музикознавством. До речі, Г. Газданов жив і навчався в Харкові, тому було запропоновано написати журналістський матеріал на цю тему. Я вбачаю потрібну роль СНТ у такому дискусійному обміні знаннями, ідеями, коли офіційні межі «викладач – студент» стираються й виникає невимушена бесіда.

Хочу наголосити й на невербальному аспекті Студентського наукового товариства як вища соціальної комунікації. Емоції доповідачки свідчили про те, що сама вона дійсно зацікавлена предметом свого дослідження й зуміла зацікавити інших. Тому, гадаю, ефект комунікаційного впливу є: для багатьох Г. Газданов став відкриттям, інші – оцінили його творчу манеру, і, думаю, знайшлися охочі почитати його прозу. А ще, можливо, хтось дійсно займеться пошуком інформації, як жив і навчався Гайто Газданов у Харкові!